

Ce este infecția căilor respiratorii superioare cu calicivirus felin?

- Aceasta poate fi cauzată de calicivirusuri feline (CVF), care sunt agenți patogeni foarte contagioși ai tractului respirator superior, foarte răspândiți printre feline, cu cea mai mare prevalență la grupurile mari de pisici care locuiesc împreună.
- CVF este foarte variabil și prezintă mutații continue: există numeroase variante ale tulpinilor de virus. Are un spectru larg de virulență, antigenitate și imunitate indusă.
- Adesea apar infecții simultane cu VHF, Chlamydomphila și/sau Bordetella.
- Recent s-au observat forme mai severe, sistemice ale infecției cu CVF (care cauzează „infecția sistemică virulentă cu calicivirus felin”).

Infectarea

- Pisicile bolnave infectate acut sau purtătoare găzduiesc virusul CVF în secrețiile oronazale și conjunctivale.
- Infecția se transmite în principal prin contact direct, dar este frecventă și transmiterea indirectă, deoarece virusul poate rămâne infecțios pe o perioadă de până la o lună pe suprafețe uscate.

Semne clinice

- Simptomele depind de virulența tulpinii de CVF și de vârsta pisicii.
- Ulcerații bucale, simptome ale tractului respirator superior și febră mare; se mai poate observa neputința datorată unei artrite trecătoare.
- Pneumonie, mai ales la pui.
- CVF e prezent de asemenea la aproape toate pisicile cu stomatită sau gingivită cronică.
- Pisicile cu boala cauzată de o formă virulentă a calicivirusului felin prezintă uneori stare febrilă, edeme cutanate, leziuni ulcerative pe cap, membre și icter. Mortalitatea este ridicată (până la 67%) și boala e mai severă la pisicile adulte.

Diagnostic

- Poate fi detectat ARN-ul calicivirusului felin în probele conjunctivale și orale, în sânge, în probele de țesut cutanat descumant sau pulmonar folosind RT-PCR

(reacția în lanț a polimerazei). Totuși, variabilitatea tulpinii virale poate conduce la rezultate fals negative.

- Rezultatele pozitive ale testului RT-PCR trebuie interpretate cu atenție, deoarece se pot datora unei contagieri slabe provenite de la purtătorii infectați în mod permanent.
- Izolarea virusului este mai puțin sensibilă decât RT-PCR, dar indică un virus viu. Probele conjunctivale trebuie recoltate înaintea aplicării de fluoresceină sau Rose-Bengal.
- Testele serologice nu sunt recomandate, deoarece nu pot face distincția între infecție și vaccinare.
- Diagnosticul de „infecție sistemică virulentă cu calicivirus felin” este bazat pe semne clinice, pe rate mari de contagiare și mortalitate și pe izolarea aceleiași tulpini din sângele mai multor pisici bolnave.

Management

- Este esențial tratamentul de întreținere (inclusiv terapia cu lichide), precum și o bună îngrijire medicală.
- Pisicile anorexice trebuie hrănite cu mâncare care să le atragă pasată, și chiar încălzită.
- Medicamentele mucolitice (de exemplu bromhexidina) sau nebulizarea cu soluție salină pot ajuta la ameliorarea bolii.
- Trebuie administrate antibiotice cu spectru larg pentru a preveni infecțiile bacteriene secundare.
- CVF poate rezista în mediul înconjurător timp de aproximativ o lună și este rezistent la multe substanțe dezinfectante obișnuite. Este eficient hipocloritul de sodiu (5% înălbitor diluat în proporție de 1:32).
- Pisicile nou-venite în adăposturi trebuie ținute în carantină timp de 2 săptămâni; în crescătoriile de pisici care au fost infectate, femelele gestante trebuie izolate pentru a fi văzute, iar puii nu trebuie să intre în contact cu celelalte pisici, până la vaccinare.
- Pisicile asimptomatice infectate cu VIF sau VLFe, pot fi și ele vaccinate.
- Trebuie avută în vedere vaccinarea timpurie a puilor care provin de la femele care au avut pui infectați anterior sau dacă pisica prezintă risc de infecție.

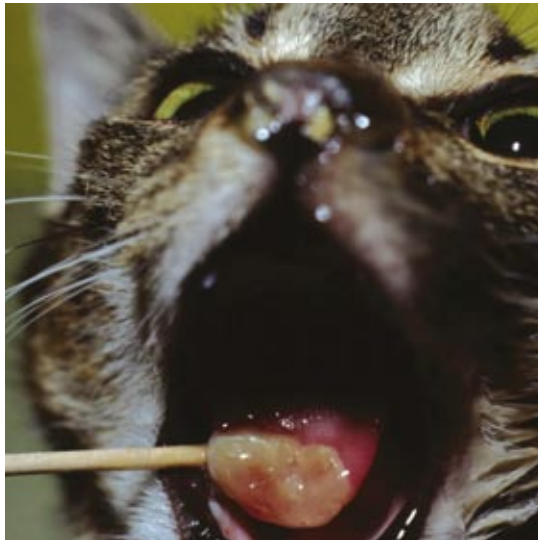
Recomandări de vaccinare

- Toate pisicile sănătoase trebuie vaccinate împotriva CVF.
- Sunt recomandate două injecții la vârsta de 9 și 12 săptămâni și un prim rapel un an mai târziu.
- În situații de mare risc, se recomandă o a treia vaccinare a puilor la 16 săptămâni.
- Rapelurile trebuie efectuate la fiecare trei ani. Totuși, pisicile aflate în situații de mare risc trebuie revaccinate în fiecare an.
- Pisicile adulte cu un statut incert al vaccinărilor trebuie de asemenea să primească două doze la un interval de 2 până la 4 săptămâni, folosindu-se vaccinuri care conțin aceeași tulpină de virus.
- Dacă boala apare la pisicile vaccinate care sunt cazate în grupuri, poate fi benefică o schimbare a tulpinii de vaccin.
- Pisicile care s-au vindecat în urma bolii calicivirale nu sunt protejate pe durata întregii vieți, mai ales dacă această boală a fost cauzată de diferite tulpini virale. De aceea se recomandă vaccinarea lor.

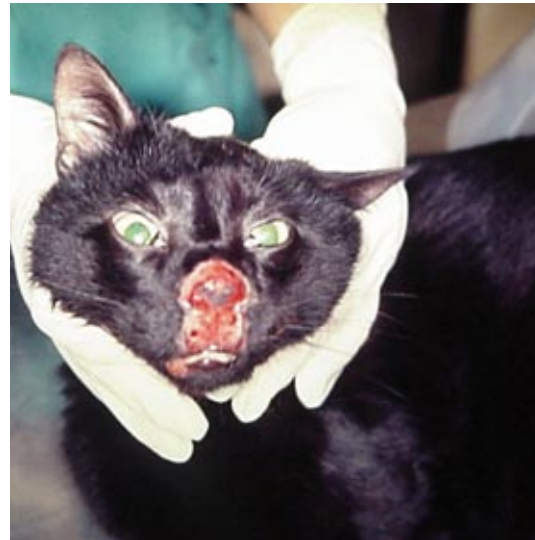
Imagine publicată prin bunăvoința lui Albert Lloret

■ Gingivostomatită ulcerativă proliferativă cronică

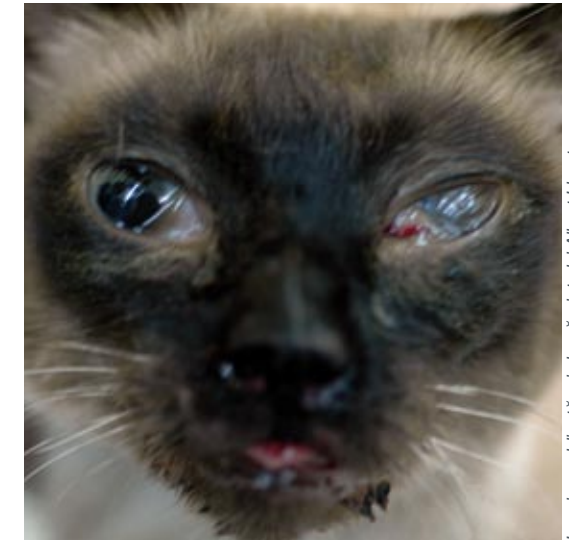
Imagine publicată prin bunăvoința Merial

■ Leziune bucală ulcerativă cu descumare (+ rinită)

Imagine publicată prin bunăvoința lui Albert Lloret

■ Leziune ulcerativă muco-cutanată orală și nazală severă asociată cu CVF

Imagine publicată prin bunăvoința lui Albert Lloret

■ Infecție virulentă sistemică cu CVF